

Φωτεινοὶ καρποὶ ἑνὸς πειρασμοῦ (Λαμπρόπουλος Βαρνάβας Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ὁ λαός μας, γιὰ νὰ μὴν ἀποθαρρύνεται ὅταν παρουσιάζεται μίᾳ δυσκολία, λέει τὴν αἰσιόδοξη φράση: «κάθε ἐμπόδιο γιὰ καλό». Ὁ ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἀγιορείτης τὸ ἔλεγε πιὸ πετυχημένα: «Ὅπου ὀργώνει ὁ διάβολος, σπέρνει ὁ Θεός». Καί, φυσικά, ὅσο πιὸ γόνιμο εἶναι τὸ χωράφι, τόσο πιὸ πολλοὺς καρποὺς θὰ κάνει. Προφανῶς τὸ «χωράφι» τῆς πρώτης Ἐκκλησίας ἦταν ἀρκετὰ γόνιμο. Ἔτσι, μὲ τὸ πρῶτο «ὄργωμα» τοῦ διαβόλου, πρόλαβαν οἱ «καλοὶ γεωργοὶ» ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ ἔσπειραν σπορὰ ἐκλεκτή, πού ἔδωσε πλούσια καρποφορία.

Τὸ δυσάρεστο εἶναι ὅτι τὸ πειρασμικὸ ὄργωμα, στὸ ὁποῖο ἀναφέρεται τὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, ἔγινε ἀπὸ τοὺς ἐντὸς καὶ ὄχι ἀπὸ τοὺς ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἑλληνόφωνοι Ἑβραῖοι χριστιανοὶ ποὺ ἦταν ἀπὸ ξένα μέρη ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρονται ἐναντίον τῶν ντόπιων Ἑβραίων χριστιανῶν ποὺ μιλοῦσαν ἀραμαϊκά, διότι παραμελοῦσαν τὶς χῆρες τῶν πρώτων στὴν καθημερινὴ διανομὴ τροφῶν καὶ ἐλεημοσυνῶν. Κατὰ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο, ἡ δυσλειτουργία αὐτὴ μᾶλλον δὲν ὀφειλόταν σὲ κακὴ πρόθεση ἀλλὰ σὲ ραθυμία τῶν διαχειριστῶν. Ἡ συνετὴ ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους ἔφερε τοὺς ἐξῆς φωτεινοὺς καρπούς:

Θεοδίδακτες προτεραιότητες

α. Ἀνέδειξε τὴν προτεραιότητα τῆς προσευχῆς καὶ τοῦ κηρυκτικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας ἐναντί τοῦ «διακονεῖν τραπέζαις» καὶ γενικότερα τῆς λεγόμενης «κοινωνικῆς προσφορᾶς». Μὲ τὴν προσευχὴ μιλάμε στὸν Θεὸ καὶ μὲ τὸ κήρυγμα μᾶς μιλάει ὁ Θεός. Αὐτὴ ἡ ἀμφίδρομη ἐπικοινωνία μὲ τὸν Θεὸ εἶναι τὸ κέντρο τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Πρόκειται γιὰ μία προτεραιότητα, τὴν ὁποία ἐπανειλημμένα τόνισε ὁ Χριστός. Ἐπέπληξε τὸν περισπασμὸ τῆς Μάρθας «περὶ πολλὴν διακονίαν»

καὶ ἐπαίνεσε τὴ Μαρία, ἡ ὁποία διάλεξε «τὴν ἀγαθὴν μερίδα» ἀκούγοντας τὰ λόγια του. Παρόμοια «ψυχρολουσία» δέχθηκαν κι ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ζητοῦσαν μόνο ἐπειδὴ ἔφαγαν «ἐκ τῶν ἄρτων καὶ ἐχορτάσθησαν»· τοὺς παρότρυνε νὰ ἐργάζονται ὄχι «τὴν βρῶσιν τὴν ἀπολλυμένην» ἀλλὰ «τὴν μένουσαν εἰς ζωὴν αἰώνιον» (Ἰω. 6,26), δηλαδή τὸ Εὐαγγέλιό του.

Ὅλους αὐτοὺς ποὺ τὸν προτιμοῦσαν «ὑπουργὸ Κοινωνικῆς Πρόνοιας», τοὺς ἀπογοήτευσε οἰκτρὰ καὶ τοὺς ἔκανε νὰ ἀπομακρυνθοῦν τρέχοντας, ἀποκαλύπτοντάς τους σκληρὸς (Ἰω. 6,60) ἢ τουλάχιστον παράξενες γι' αὐτοὺς ἀλήθειες· δηλαδή ὅτι Αὐτὸς εἶναι «ὁ ἄρτος ὁ ζῶν ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς», ὅτι αὐτὸς ὁ Ἄρτος εἶναι ἡ Σάρκα του καὶ ὅτι ὅποιος δὲν φάει τὴ Σάρκα του καὶ δὲν πιεῖ τὸ Αἷμα του δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει μέσα του ζωὴ. Τὶς δεσποτικὲς αὐτὲς ἐπιταγὲς ἀκολουθώντας οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἔκριναν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀφήσουν τὴ λατρεία καὶ τὸ κήρυγμα καὶ νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὰ συσσίτια· γι' αὐτὸ πρότειναν στοὺς πιστοὺς νὰ ἐκλέξουν ἑπτὰ ἀδιάβλητα πρόσωπα γεμάτα σύνεση ἀλλὰ καὶ βαθιὰ εὐσέβεια, γιὰ νὰ ἀναλάβουν αὐτὴ τὴ διακονία.

«Μὴ κατακυριεύοντες τῶν κλήρων»

β. Ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ τοῦ «δημοκρατικοῦ» μέτρου εἶναι ὁ δεύτερος καρπὸς τῆς σωστῆς διαχείρισης τοῦ ἀναφανέντος προβλήματος. Σὲ μία ἐποχὴ ποὺ τὰ μοντέλα διακυβέρνησης ἦταν ἀπολυταρχικὰ ἀκόμη καὶ σὲ θρησκευτικὲς κοινότητες, ἡ πρόταση τῶν Ἀποστόλων σαφῶς ἀποτελεῖ, ἂν μὴ τί ἄλλο, ἐκκωφαντικὴ καινοτομία. Ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Πέτρος θὰ καταθέσει καὶ γραπτὸ τὸ πνεῦμα αὐτῆς τῆς ποιμαντικῆς, συνιστώντας στὴν Αἴ' Καθολικὴ Ἐπιστολὴ του στοὺς πρεσβυτέρους: «Νὰ ποιμαίνετε τὸ ποίμνιο ποὺ σᾶς ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεὸς χωρὶς νὰ καταπιέζετε τοὺς πιστοὺς, ἀλλὰ ἐσεῖς νὰ γίνεσθε πρότυπα ἀρετῆς ἀξιομίμητα...• καὶ κρατῆστε τὴν ταπεινοφροσύνη τόσο καλά, ὥστε νὰ τὴν ἔχετε κουμπώσει ἐπάνω σας...» (Αἴ' Πέτρ. 5,3). Μὲ τέτοιο ταπεινὸ φρόνημα ἀλλὰ καὶ πολλὴ διάκριση οἱ Ἀπόστολοι ἐμπιστεύονται τὴ γνώμη καὶ τὴν ψῆφο τοῦ ποιμνίου τους γιὰ μία τόσο σημαντικὴ ἐκλογή, διαφυλάσσοντας τὸ δικό τους κύρος ἀπρόσβλητο ἔναντι κάθε ἐπίκρισης γιὰ προσωποληψίες, κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα Ἰωάννη.

Οἱ Ἐπτὰ καὶ ὁ κορυφαῖος

γ. Φυσικὰ οἱ πρὸ χειροπιαστοὶ καρποὶ τῆς συνετῆς ἀντιμετώπισης τοῦ ἀναφερθέντος γογγυσμοῦ εἶναι τὰ ἴδια τὰ πρόσωπα τῶν ἐκλεγέντων ἑπτὰ Διακόνων, μὲ κορυφαῖο τὸν μετέπειτα Πρωτομάρτυρα ἅγιο Στέφανο, «ἄνδρα πλήρη πίστεως καὶ Πνεύματος Ἁγίου». Ὁ ὄρος «διάκονοι» δὲν εἶχε τὴ σημασίαν τοῦ σημερινοῦ πρώτου βαθμοῦ τῆς ἱεροσύνης· ὀρίσθηκαν κατ' ἀρχὴν γιὰ τὴ συγκεκριμένη φιλανθρωπικὴ διακονία, ἀλλὰ μετέπειτα ἀναπληροῦσαν τοὺς

Ἀποστόλους καὶ στὸ πνευματικὸ ἔργο τῆς διακονίας τοῦ λόγου.

Σ' αὐτὴ τῇ διακονίᾳ κατέλαβε ἐπίσης τὰ πρωτεῖα ὁ ἅγιος Στέφανος· οἱ φανατικοὶ τῆς συναγωγῆς ποὺ πῆγαν νὰ ἀντικρούσουν τὴ διδασκαλία του, δὲν κατάφεραν νὰ ἀντισταθοῦν στὴ σοφία του· ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπολογία του, ὅταν τὸν συνέλαβαν, ἀποτελεῖ μνημεῖο κηρυκτικοῦ λόγου καὶ μετὰ παρρησίας μαρτυρίας τῆς πίστεως· μάλιστα ὁ ἅγιος Στέφανος ἀξιώθηκε -μιμούμενος τὸν κηρυττόμενο Χριστὸ- νὰ ἐπισφραγίσει τὸ τελευταῖο του κήρυγμα ὅχι μόνο μὲ μαρτυρικὸ θάνατο ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν προσευχὴ γιὰ συγχώρηση τῶν φονέων του: «Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην». Σίγουρα δὲν ὑπάρχει λαμπρότερο στεφάνι γιὰ μία τόσο θεοφιλῆ διακονία. Ἔτσι αὐτὸς ποὺ ξεκίνησε διακονώντας «τραπέζαις», «ἐτελειώθη» τρέφοντας μὲ τὸ θυσιαστικὸ του παράδειγμα καὶ τὶς μαρτυρικές του πρεσβεῖες ὅχι μόνο τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ τοὺς διώκτες του.

Μὲ τέτοιους «πνευματικοὺς ἐστιάτορες» πῶς νὰ μὴν «ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν» καὶ πῶς νὰ μὴν «ἠύξανε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ»; Καὶ τὸ περίεργο εἶναι, λέει τὸ χρυσὸ στόμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι αὐτὴ ἡ αὔξηση ἔγινε ὅχι πρὶν ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐμφάνιση τῶν πειρασμῶν. Δὲν τοὺς σκανδάλισαν οὔτε οἱ ἀπειλές καὶ οἱ διωγμοὶ ἀπὸ τοὺς ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε οἱ γογγυσμοὶ ἀπὸ τοὺς ἐντός. Καὶ μάλιστα αὐτὰ συνέβαιναν στὰ Ἱεροσόλυμα, στὸν τόπο ὅπου ὁ Χριστὸς καταδικάσθηκε καὶ σταυρώθηκε. Εἶναι φανερὸ ὅτι ἐπαληθευόταν ἔτσι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «Ὅταν ὑψωθῶ, πάντας ἐλκύσω πρὸς ἑμαυτόν».

Πηγή: agiazoni.gr